

opatření úřadu správního ve smyslu § 2 zákona o ss, jak jeho pojmové znaky shora byly vytčeny, takže výnos ten nemůže býti způsobilým předmětem stížnosti st-lů k nss, byla stížnost odmítnuta pro nepřipustnost.

Č. 12.863.

Vojenské věci: * Ustanovením § 30 zákona č. 286/1924 Sb. neožil nárok na vojenské zaopatřovací požitky, který zanikl podle § 12, resp. § 95 zákona č. 76/1922 Sb. před 1. lednem 1925.

(Nález ze 17. dubna 1937 č. 12.174/37.)

V ě c: Jaroslav R. v Moravské Ostravě (adv. Dr. Ladislav Wopršalek z Prahy) proti rozh. min. nár. obrany z 28. května 1934 (vrch. odb. rada Dr. Antonín Šafář) o vojenských zaopatřovacích platech.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: St-li byla jako kancelářskému soudnímu nadporučíku čs. vojska udělena výnosem min. nár. obrany z 9. února 1920 jednoroční dovolená bez požitků, aby mohl nastoupiti provisorní místo policejního úředníka, které mu bylo propůjčeno správní komisí města Moravské Ostravy. K žádosti z 25. března 1920 o zavedení superarbitračního řízení byl st-l v důsledku superarbitrace dekretem min. nár. obrany z 2. září 1921 přeložen dnem 1. ledna 1921 do výslužby a vyměřeno mu výslužné.

Po vyhlášení zákona č. 76/1922 Sb. byl st-l výnosem min. nár. obrany z 5. července 1922 vyrozuměn, že byl zrušen prve cit. výnos téhož min. z 2. září 1921, přiznávající st-li zaopatřovací požitky, poněvadž podle nového zákona přestává nárok na výplatu těchto zaopatřovacích požitků, jichž výplata st-li koncem března 1922 zastavena. Dalším výnosem téhož min. z 29. března 1924 byl st-l dnem 1. března 1920 přeložen do zálohy (do skupiny »mimo službu«).

Žádostí z 14. října 1932 žádal st-l o přiznání vojenských zaopatřovacích požitků podle § 17 zákona č. 286/1924 Sb., upravených zákonem č. 288/1924 Sb.

Nař. rozhodnutím byla tato žádost zamítnuta z tohoto důvodu: Výnosem z 5. července 1922 pozbyl st-l nároku na vojenské zaopatřovací platy podle ustanovení §§ 12 i 95 zákona č. 76/1922 Sb. Výnosem z 29. března 1924 byl st-l přeložen do skupiny důstojníků mimo službu. Ustanovením § 17 zákona č. 286/1924 Sb. neožil ex lege st-lův nárok na vojenské zaopatřovací platy, ztracený ustanovením §§ 12 i 95 zákona č. 76/1922 Sb. St-l nebyl v den 1. ledna 1925 a není ani nyní vojenským gážistou ve výslužbě, majícím nárok na vojenské zaopatřovací platy.

Rozhoduje o stížnosti vznesené do tohoto rozhodnutí, řídil se nss těmito úvahami:

Nař. rozhodnutí podle svého znění a svého obsahu zamítlo st-lův nárok na výplatu vojenských zaopatřovacích platů v podstatě z jediného důvodu (arg. slova: »z tohoto důvodu...«), že totiž po-

zbyl nároku na tyto požitky (tedy nároku vůbec, nikoli jen nároku na výplatu) již ustanovením §§ 12 a 95 zákona č. 76/1922 Sb. a že ztracený takto nárok neožil ex lege ani ustanovením § 17 zákona č. 286/1924 Sb. proto, že st-l v době účinnosti tohoto zákona, t. j. 1. ledna 1925, nebyl a ani v době vydání nař. rozhodnutí není vojenským gážístou ve výslužbě majícím nárok na vojenské zaopatřovací platy. Tím žal. úřad vyjádřil zcela jasně své právní stanovisko, že bezdůvodnost st-lova požadavku spatřuje v nesplnění předpokladu § 17 zákona č. 286/1924 Sb., který vyžaduje *e x i s t e n c i* nároku na vojenské zaopatřovací požitky vedle nároku na jiné státní odpočivné (zaopatřovací) požitky, resp. na státní nebo nestátní veřejný aktivní požitek již v okamžiku, kdy zákon č. 286/1924 Sb. vstoupil v účinnost, nebo v z n i k (n a b y t í) takového nároku po tomto okamžiku. Nař. rozhodnutí konstatuje sice ještě také, že st-l byl přeložen do skupiny »mimo službu«, ale z této nesporné skutečnosti, týkající se branného poměru st-lova (viz § 25 odst. 2 a § 2 odst. 4 bran. zákona č. 193/1920 Sb. ve znění zákona č. 53/1927 Sb. a §§ 144 a 146 bran. předp. vlád. nař. č. 141/1927 Sb.), nevyvozuje pro odeprání nároku na vojenské zaopatřovací požitky žádných důsledků. Nelze proto v tomto konstatování spatřovati, jak stížnost zato má, další důvod pro zamítavý výrok žal. úřadu. Míjí se tudíž vývody stížnosti, které se snaží s hlediska této nesporné skutečnosti dovoditi nezákonnost nař. rozhodnutí, jeho skutečným obsahem (§ 18 zákona o ss). Z toho, co uvedeno, však zároveň vyplývá bezdůvodnost výtky stížnosti, že nař. rozhodnutí je zjevně vadné pro nedostatek odůvodnění právního názoru úřadu, proč má zato, že předpis § 17 zákona č. 286/1924 Sb. neposkytuje st-li žádných práv. Nař. rozhodnutí tento důvod — jak prve naznačeno — uvádí a také stížnost jej správně postřehla, jak dosvědčují věcné její námitky. Nebyla tedy obrana st-li nijak ztížena neb dokonce znemožněna a nemůže proto o nějaké vadě řízení, tím méně vadě podstatné ve smyslu § 6 zákona o ss býti vůbec řeči.

V jádru věci namítá stížnost nezákonnost nař. rozhodnutí, dovozujíc, že st-l podle předpisů §§ 12 a 95 zákona č. 76/1922 Sb. pozbyl toliko nároku na výplatu pense vojenské, která byla sistována, nikoli nároku na zaopatřovací požitky vůbec, ale přikrost těchto ustanovení že byla podle úmyslu zákonodárcova, zřejmého z důvodové zprávy, odstraněna předpisem §§ 17 a 30 zákona č. 286/1924 Sb., jimiž ve prospěch percipientů státních odpočivných požitků shora cit. ustanovení zákona č. 76/1922 Sb. jako zákonu č. 286/1924 Sb. odporující byla zrušena a kumulace požitků za podmínek § 17 posléze cit. zákona dovolena. Tím nabyl prý st-l opět nároku na výplatu oné části výslužného, jak ji přiznává § 17 zákona č. 286/1924 Sb. Výnos z roku 1922, jehož se dovolává nař. rozhodnutí, měl prý význam pouhého sdělení, nezakládal žádných práv a vydáním zákona č. 286/1924 Sb. se stal samozřejmě bezpředmětným, jakmile omezující normy zákona č. 76/1922 Sb. pozbyly platnosti. Než nss nemohl uznati stanovisko stížnosti za správné.

Zákon č. 286/1924 Sb. o úsporných opatřeních ve veřejné správě, upravuje kumulaci požitků státních zaměstnanců, stanovil v § 17 odst. 1,

že má-li nebo nabude-li někdo několik nároků na státní odpočivné nebo zaopatřovací požitky nebo na obojí tyto požitky, vyplácí se neztenčeně požitek nejvyšší a výplata ostatních snižuje se na polovinu . . . V odst. 2 pak normuje snížení výplaty státních odpočivných nebo zaopatřovacích požitků v případech, »má-li nebo nabude-li někdo vedle nároku na státní odpočivné nebo zaopatřovací požitky ještě nároku 1. na aktivní požitek státní nebo nestátní veřejný nebo 2. na nestátní veřejný odpočivný nebo zaopatřovací požitek nebo 3. na několikere požitky uvedené pod č. 1 a 2 téhož nebo různého druhu«. Skutkovým předpokladem snížení odpočivných (zaopatřovacích) požitků z důvodu jich kumulace ve smyslu cit. ustanovení je tedy, že státní zaměstnanec, resp. osoba vojenská z povolání (§ 22) v okamžiku, kdy vstoupil zákon č. 286/1924 Sb. v účinnost, t. j. podle § 31 v den 1. ledna 1925, již má nárok na vojenské (resp. jiné státní) odpočivné nebo zaopatřovací požitky nebo že jich po tomto okamžiku, t. j. za trvání účinnosti cit. zákona n a b y l a (srov. Boh. A 7058/28). Podle toho chtěl zákon č. 286/1924 Sb. kumulacími opatřeními normovanými v § 17 postihnouti jen nároky na státní (vojenské) zaopatřovací požitky již e x i s t u j í c í, resp. nároky v budoucnosti (o d 1. l e d n a 1925) v z n i k l é, nedotkl se však nijak nároků na takové požitky, které podle předpisů platných před účinností jeho z důvodu kumulace zanikly, a nestanovil nikde, že by takto zaniklé nároky ex lege ožily aspoň v rozsahu, jaký vyplývá z ustanovení § 17 téhož zákona. Takovýto úmysl byl by musil dojít výrazu ve znění jeho, to tím více, když se nesrovnává s ú s p o r n o u tendencí zákona, projevující se jak v nadpisu zákona, tak v obsahu jednotlivých jeho ustanovení, speciálně též ustanovení kumulacích. To potvrzuje i důvodová zpráva k vlád. návrhu zákona č. 286/1924 Sb. č. tisku 5009/1924 posl. sněm. N. S. zdůrazňující, že »návrh zákona obsahuje ještě některá ustanovení sledující tendenci úspornou, a to ustanovení o kumulaci požitků (§§ 17—21) . . .«. Uvádí-li tudíž tato důvodová zpráva dále, že »pokud jde o omezení kumulace požitků, odstraňuje návrh zákona příkrostiti dosavadních ustanovení o kumulaci požitků z prostředků veřejných a upravuje otázku s jednotného hlediska způsobem, který by administrativně byl co možná jednoduchý a při tom sociálně spravedlivý . . .«, lze sice uznati v souhlasu se stížnostmi, pokud se této části důvodové zprávy dovolává, že měl tu zákonodárce na zřeteli i prospěch percipientů takovýchto požitků, chtěje odstraniti příkrostiti dosavadního zákonného stavu, ale učinil tak s omezením vyplývajícím ze znění zákona a jeho úsporné tendence, že jde o kumulaci požitků ze dvou nebo více nároků k 1. l e d n u 1925 j e š t ě t r v a j í c í c h nebo p o t o m v z n i k l ý c h. O takový nárok na vojenské zaopatřovací požitky však u s t - l e z ř e j m ě nejde. S t - l pozbyl vojenských zaopatřovacích požitků od března 1922 nesporně v důsledku předpisů §§ 12 a 95 zákona č. 76/1922 Sb. o vojenských zaopatřovacích požitcích, jednajících o kumulaci požitků. Podle § 12 odst. 1 cit. zákona »gážisté (čekatelé) ve výslužbě, vstoupivši do civilní státní (jí rovné) služby — vyjímajíc službu za denní neb týdenní plat —, pozbývají nároku na vojenské výslužné 1. dnem toho měsíce, ve kterém se počíná nárok na plat z nové služby...«. V § 95 pak uvedeno, že »civilní státní službě jsou podle tohoto zákona

na roveň postaveny veškeré civilní služby (skutečné nebo zatímní) za stálý plat od státu, župy (země, kraje), okresu, obce, měst s právem municipálním nebo jejich podniků, jakož i veřejných fondů a drah veřejné dopravě sloužících, je-li s těmito službami soustavně spojeno právo na zaopatření«. Z cit. ustanovení patrně, že nastaly-li u vojenského gážisty ve výslužbě skutkové předpoklady v nich stanovené, nastává ztráta nároku na vojenské zaopatřovací platy vůbec, nikoli jen podmíněčné a přechodné zastavení výplaty požitků, jak zato má mylně stížnost. To ... potvrzuje i znění § 13, v němž se praví, že »při vystoupení z civilních státních (jím rovných) služeb bez nároku na trvalé civilní zaopatření nabudou osoby v předcházejícím paragrafu označené zase nároku na vojenské zaopatřovací požitky, které měly před vstoupením do civilní státní služby ...«, — a konečně i znění § 14, podle něhož »vojenské osoby ve výslužbě, které rozsudkem soudu trestního pozbyly svého postavení v civilní státní (jí rovné) službě, nemohou již nabýti nároku na vojenské zaopatřovací požitky«. Nemá tedy stížnost pravdu, tvrdí-li, že st-lův nárok na vojenské zaopatřovací požitky podle §§ 12 a 95 zákona č. 76/1922 Sb. nezanikl. Jestliže však — jak dovozeno — zanikl, neměl st-l nároku toho v okamžiku, kdy počal účinkovati zákon č. 286/1924 Sb. Mohl by se tudíž st-l dovolávati použití § 17 cit. zákona jen v případě, že nabyl opět nároku toho za účinnosti zákona č. 286/1924 Sb. V tom směru dovolává se st-l pouze předpisu § 30 téhož zákona. Ale neprávem.

Předpis § 30 zákona č. 286/1924 Sb. stanoví v odst. 1, že »po dobu účinnosti tohoto zákona pozbývají platnosti veškeré služební a pensijní předpisy i smlouvy tomuto zákonu odporující«. Poněvadž ustanovení §§ 12 a 95 zákona č. 76/1922 Sb. odporují ve příčině kumulace požitků předpisu § 17 zákona č. 286/1924 Sb., vyplývá z cit. ustanovení § 30 pouze, že od 1. ledna 1925 nepozbývá jí vojenští gážisté ve výslužbě, vstoupivší do civilní státní služby, nároku na vojenské zaopatřovací požitky vůbec, nýbrž jen v rozsahu a za podmínek § 17 zákona. Ale ani předpis § 30 nemá ustanovení toho obsahu, že vojenští gážisté, pozbyvší nároku na vojenské zaopatřovací požitky před 1. lednem 1925 z důvodu kumulace, nabývají ho ipso iure v důsledku zrušení oněch dřívějších předpisů aspoň v rozsahu normovaném § 17 zákona č. 286/1924 Sb. Že by jiným způsobem byl st-l nároku toho nabyt, stížnost netvrdí. Není proto ani druhý předpoklad snížení zaopatřovacích požitků podle § 17 posléze cit. zákona splněn, a právem proto žal. úřad výplatu zaopatřovacích požitků podle tohoto předpisu snížených zamítl. — —

Č. 12.864.

Církevní věci: * Existenci církevního patronátu k určitému kostelu (§ 32 zák. č. 50/1874 ř. z.) lze prokázati i konkludentními činy.

(Nález z 19. dubna 1937 č. 12.177/37.)

Věc: Československý stát proti rozh. zem. úřadu v Praze z 21. října 1933 o patronátu katedrálního kostela sv. Štěpána v Litoměřicích.